

Kommissionens Forslag forelagdes uforandret Rigsdagen (se Forhandlingerne i Landstinget 1923—24). Medens Steincke anbefalede Forslaget (Sp. 400), udtalte Godskesen Betænkeligheder (Sp. 406—408), og Udvalget foreslog (Tillæg B. Sp. 1411) efter Ordet „Husstand“ at tilføje: „og ikke kan vurderes til et højere Beløb end 150 Kr. for enlige Personer og 500 Kr. for Familieforsørgere“. Bestemmelsen fik herved den endelige Affattelse og vedtoges (Landst. Forh. Sp. 1462) efter Bemærkninger af Godskesen (billigende) og Steincke (beklagende), ligesom den i Samlingen 1924—25 gik igennem Folketinget (Sp. 1728). Forhandlingerne ses i øvrigt ikke at indeholde Fortolkningsbidrag; Landstingsudvalgets Betænkning motiverer ikke Ændringen.

Den nye Affattelse af § 509 har været omtalt i Artikler i U. f. R. 1925 B. 121, 144, 157 (Bentzon og Grundtvig) og 1926 B. 141 (Jørgen Jensen), til hvilke henvises.

For Østre Landsret har Spørgsmaalet om Anvendelsen af den nye § 509, saa vidt ses, foreligget i følgende Sager:

II. 407/26,	U. f. R. 1927	161,
IV. 405/26,	—	162,
IV. 430/26,	—	391,
IV. 75/27,	—	756,

samt i en utrykt Kendelse V. 514—1926, afsagt 30. December 1926. I denne hedder det:

„Da hverken den Omstændighed, at Lov Nr. 59 af 18. Marts 1925 forbyder at inddrage under Konkursbehandlingen Genstande, som hører til Fallentens Indbo, og hvis samlede Værdi ikke overstiger 500 Kr., eller den Omstændighed, at Fallenten allerede efter Rpl. § 509, 2det Stykke, har udtaget fra Konkursboet Værktøj m. v. for 77 Kr., kan hindre ham i at benytte den fulde ham efter sidstnævnte Lovbestemmelse tilkommende Udtagelsesret, og da denne Udtagelsesret ogsaa maa strække sig til *Indbogenstande*, hvis Salgsværdi holder sig indenfor det ved Lovbestemmelsen foreskrevne Maximum, vil Fallentens Paastand være at tage til Følge“. (Denne Paastand gik ud paa i Henhold til Rpl. § 509, jfr. L. 18. Marts 1925 at udtage Genstande til Vurderingssum 796 Kr., nemlig af Indboet Effekter til Vurderingssum 719 Kr., og af Værktøjet m. v. Genstande til Vurderingssum 77 Kr.).

Fra Vestre og Søndre Landsret foreligger der af trykte Afgørelser, foruden en Kendelse, der ingen Interesse har i denne Forbindelse (U. f. R. 1926 182), kun to i U. f. R. 1927 195 og 704 refererede Kendelser.

Hvad angaar det af Købmandsforeningerne berørte Forhold, maa det ganske vist formentlig erkendes, at den stærkt udvidede beneficium-competentiæ-Regel kan virke haardt, navnlig for mange mindre handlende, der ikke kan undgaa i vanskelige Tider at give deres Klientel Kredit, og det er i øvrigt ogsaa et Spørgsmaal, i hvor vidt Omfang Beskyttelsesregelen virkelig kommer ubemidlede Debitorer til Nytte. Under en Konference, vi har haft med Dommer Nyegaard, oplyste denne saaledes, at efter hans Skøn maatte Afbetalingsretshandler være tiltaget i et overordentligt Omfang (han nævnte, at medens der i Fjor endnu i hele Aaret havde været ca. 8 000 Føgedforretninger i København, baserede paa Loven om Køb paa Afbetaling, var Tallet i de første 9 Maaneder af 1927 steget til ca. 10 000), og det er vel rimeligt at antage, at dette for en væsentlig Del skyldes Loven af 18. Marts 1925.

Imidlertid gaar Købmandsforeningernes Skrivelse ud fra en forkert Forudsætning, naar den synes at forudsætte, at et Beløb paa 800 Kr. *ubetinget* er fredlyst. Forholdet maa efter de foran citerede Afgørelser antages at være det, at Indbogenstande af den i § 509, 1ste Stykke, nævnte Karakter og indtil det deri nævnte Beløb (500 og 150 Kr.) er undtagne fra Eksekution, men at Retten til at udtage *Indbogenstande* som saadanne dermed ogsaa maa være udtømt. Herudover kan der efter § 509, 2det Stykke, udtages for 300 eller 100 Kr. af Genstande, der i sig selv hører til de vigtigste Livsfornødheder eller er nødvendige for Rekviritus til hans Næringsvejs Udøvelse. Men andre Genstande kan ikke udtages, i alt Fald ikke, medmindre